Gegroeid

Auteur: Maaike Fluitsma

Jayden ploetert op zijn breuksommen. Helaas heeft hij ze allemaal fout gemaakt. Zijn klasgenote Elvira zegt dat hij ondanks dat toch gegroeid is. Vorig jaar zou hij zijn rekenschrift wellicht nog door de klas hebben gesmeten. Nu haalt hij diep adem en blijft kalm.

‘Jullie mogen doorgaan met de rest van je werk,’ zegt meester Sjors na een korte uitleg. ‘Laat zien dat jullie elke dag weer wat nieuws leren. Dat jullie elke dag groeien.’
Jayden verbergt zijn ogen half achter zijn hand zodat meester Sjors niet kan zien dat hij bij zijn buurvrouw kijkt. Niet om af te kijken, maar gewoon om te zien of hij door haar antwoorden de sommen misschien wel snapt. Die stomme breuken ook. Wie heeft dat nu nodig? En dan dat voorbeeld op het plaatje! Benen en armen…
Breuken zijn handig als je in een ziekenhuis werkt. Een been in twee stukken maak je weer heel door die twee helften terug tot één te maken. Dat snapt zelfs een kleuter. Maar waarom moet hij iets dat in zeven stukken ligt vermenigvuldigen met iets anders dat in negen stukken ligt? Dat werkt toch niet. Armen met benen vermenigvuldigen. Stel je voor dat een dokter een stuk arm tussen het been plakt. Dat zou er raar uitzien. Jayden grinnikt als hij het voor zich ziet.
‘Alles goed, Jayden?’ vraagt de meester.
Jayden knikt en buigt zich weer snel over zijn werk.

‘Lukt het niet?’ vraagt Elvira zacht.
Jayden schudt zijn hoofd. ‘Stomme breuken,’ zegt hij. Hij zou gewoon wat in kunnen vullen. Dan staat er tenminste iets. Of straks de antwoorden uit het nakijkboekje over kunnen schrijven. Zoals hij andere jaren deed. Maar de meester of juf kwam daar toch altijd achter.
‘Gelijkmaken,’ fluistert Elvira. Ze krabbelt het voor op haar wisbordje.
O ja! Dat was het! Jayden buigt zich voorover en doet opnieuw een poging. Na een half uur loopt hij met zijn werkschrift naar de nakijktafel. Ook al was het moeilijk, hij heeft doorgezet en niet opgegeven. En dat voelt best wel goed. Omdat hij zo hard heeft gewerkt is hij zelfs een beetje zenuwachtig om te zien hoeveel hij er goed heeft. Hij pakt het rode potlood en loopt de antwoorden na.
Een warme gloed van frustratie trekt over zijn wangen als hij ziet dat hij alles fout heeft. Meteen verschijnen er zwarte vlekken voor zijn ogen en begint de wereld om hem heen te draaien. Zijn vingers drukken zo hard in het potlood dat het er pijn van doet. Het liefst wil hij schreeuwen en iedereen de schuld geven maar hij klemt zijn tanden op elkaar. Zelfs de som die Elvira bijna helemaal voor hem heeft uitgeschreven op het wisbordje is fout.

© Kwintessens

Hij klemt het potlood nog harder vast en wil het liefst alles in zijn werkboek doorkrassen en er lelijke woorden bij schrijven. Zo dik dat er geen som meer te zien is. Of het werkboek door de klas gooien. Erop stampen. Maar in plaats daarvan sluit hij zijn ogen zoals meester Sjors hem heeft geleerd en haalt een paar keer heel diep adem. Langzaam voelt hij de vloer weer onder zijn voeten en verdwijnen de zwarte vlekken voor zijn ogen. Met het rode potlood zet hij onder aan de bladzijde het aantal fouten en legt het boek in de bak ter controle voor de meester. Zonder iets te zeggen gaat hij terug op zijn plaats zitten en pakt zijn leesboek.
Elvira kijkt op van haar leesboek. 'En?' vraagt ze. 'Heb je het goed gemaakt?'
'Nee, alles fout. Ik ben niet gegroeid,' zegt Jayden.
'Juist wel,' zegt Elvira.
Jayden trekt zijn wenkbrauw op.
'Vorig jaar zou je je hele schrift nog hebben onder gekrast,' zegt Elvira. 'Of hem door de klas hebben gesmeten. Erop hebben gestampt. Iedereen de schuld hebben gegeven dat het niet lukte. Of alle antwoorden uit het nakijkboek hebben overgeschreven.'
Jayden kijkt haar met open mond aan. Dan begint hij te grijnzen. Opnieuw beginnen zijn wangen te gloeien. Maar nu van trots. Elvira heeft gelijk. Hij is gegroeid.

Gesprek
Waarin zijn de kinderen uit uw groep dit jaar gegroeid? Laat ze dat opschrijven op een post-it. Verzamel deze bij elkaar op de deur. De kinderen kunnen ze rustig bekijken.

© Kwintessens